

ἀντίμεσα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. μέσα.

Εἰς τὸ μέσον: Ἀντίμεσα ἔς τὸ χορὸ μῆκε τὸ παιδί.
Συνών. ἀνάμεσα 1.

ἀντιμετροῦμαι λόγ. σύνηθ. ἀδιμετροῦμαι Κεφαλλ.
Τὸ μεταγν. ἀντιμετροῦμαι.

Παραβάλλομαι, ἀνθαμιλλῶμαι, διαγωνίζομαι: Σὰν σοῦ
βαστᾶ, ἔλα ν' ἀντιμετρηθῶμε σύνηθ. || Ἄσμ.

Ὁ Κώστας ἐπαινεύτηκε πῶς Χάρω δὲ φοβάται...

κι ὁ Χάρως κάπου τ' ἄκουσε, κάποιον ποῦλλι τοῦ τό'πε
καὶ πῆε καὶ τὸν εὔρηκε ἔς τὸν ὕπνῳ ποῦ ἐκοιμώτον,

—μὰ σὰ γοιμᾶσαι ξύπνησε, μὲ μένα ἀδιμετρήσου
Κεφαλλ.

ἀντιμηνῶ Ἀθῆν. κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. μηνῶ ἢ ἐκ τοῦ μεσν.
ἀντιμηνύω.

Ἐπανελημμένως μηνύω, παραγγέλλω πολλάκις: Ἄσμ.

Μοῦ μηνᾶ μ' ἀντιμηνᾶ | νὰ κάμουμε συμπεθεριά.

ἀντιμήσι τό, κοιν. ἀντιμήσ' Πόντ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀντιμήνσιον.

Ἦγιασμένη ὁθόνη τῆς ἀγίας τραπέζης ἔχουσα τὴν
παράστασιν τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ Σωτῆρος, ἡ ὁποία
ἀπλώνεται ἐπ' αὐτῆς, ὅταν πρόκειται νὰ τελεσθῇ ἡ θεία
λειτουργία.

ἀντιμίλημα τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιμιλῶ.

Αὐθάδης ἀπάντησις, ἀντιλογία, ἀντίρρησης: Ἀκούονται
βλαστήμιες καὶ βρισιῖς τῶν ἀντρῶν ἔς τοὺς γυναῖκες τους καὶ
κάποτε ἀπότομα τ' ἀντιμιλήματα ἐκείνων. ΑΚαρχαβίτσ. Ζη-
τιᾶν. 131. Συνών. ἰδ. ἐν. λ. ἀντίκρισι.

ἀντιμιλιὰ ἢ, Ἀθῆν. ἀντιμιλία Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. μιλιὰ.

Ἀντιμιλίημα, ὁ ἰδ.: Ὁλο ἀντιμιλιὰ εἶναι (διαρκῶς
ἀντιλέγει) Ἀθῆν. || Ἄσμ.

Ἄν' ἔχη καλαπηλογιὰν καὶ καλανατροφιάν

καὶ νὰ 'ναι κι ἀπακουτερή, νὰ μὴν ἔχ' ἀντιμιλιάν

Κάμπ.

ἀντιμιλῶ κοιν. ἀντιμιλάω Πελοπν. (Ἀρχαδ.) ἀδι-
μιλῶ πολλαχ. ἄντιμιλῶ Κῶς Μῆλ. Τῆλ.

Τὸ μεσν. ἀντιμιλῶ.

Ἀντιλέγω, ἐναντιολογῶ ἰδίᾳ ἐπὶ νεωτέρων ἢ κατω-
τέρων πρὸς πρεσβυτέρους ἢ ἀνωτέρους: Μὴν ἀντιμιλᾶς τοῦ
μεγαλύτερό σου. Ἀντιμιλᾶ τοῦ ἀφεντικοῦ του κοιν. Ἐγὼ
'ὰ σοῦ μιλῶ, ἐσὺ 'ὰ μοῦ 'ντιμιλᾶς, ἐγὼ 'ὰ θυμώσω ('ὰ = θὰ)
Τῆλ. Μοῦ 'ντιμιλεῖς; μὰ σὲ σκοτώνω πὸ τὸ ξύλο! Μῆλ.
Τὸ βάρησε ὁ ἀφέντης, γιὰ τὸ ἀντιμιλήσει, τοῦ ἔβγανε
γλῶσσα Μέγαρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 16
(ἔκδ. JSchmitt) «κι ἂν ἦτον τόσα ἀπότολμος νὰ τοὺς
ἀντιμιλήσει, | εὐτὺς χάμω τὸν ἔρριπταν, πολλὰ τὸν τιμω-
ροῦσαν». Συνών. ἀντικρίνω Β 2, ἀντιλέγω 1, ἀντι-
λογῶ Α 1, ἀντιπατῶ 1 γ, ἀντιπιθεύω.

ἀντιμισοῦμαι ἀμάρτ. ἀντιμιδεῖσθαι Ρόδ. ἄντι-
δειοῦμαι Ρόδ. Ὁ ἀόρ. κατ' ἐνεργ. φωνήν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντιμισῶ.

Ἀνταγωνίζομαι, ἀνθαμιλλῶμαι: Ὁ ἕνας πετεινὸς ἀντι-
μιδεῖται μὲ τὸν ἄλλον. Καὶ τὰ δέντρα ἀκόμα ἀντιμιδεῖονται τὸ
ἕνα τ' ἄλλο ποῖο θὰ φτάξῃ πρὸ ψηλά. Ἐλα ν' ἀντιμιδήσουμε.

ἀντιμίταρα τά, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. μιτάρι.

Οἱ πρόσθετοι μίτοι τῶν μιταρίων πρὸς ἐξίσωσιν μὲ τὸ
πλάτος τοῦ στήμονος.

ἀντιμοίρι τό, ἀμάρτ. ἀδιμοίρι Κεφαλλ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀντίμοιρος. Πβ. καὶ
ἀντιμοιρία.

Ἡ τὴν ἐνάτην ἡμέραν τελουμένη ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς
τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου: Ὡς τοῖς 23 τοῦ Αὐγούστου
γεορτάζουμε τὸ ἀδιμοίρι.

ἀντιμόνιο τό, λόγ. σύνηθ. ἀντιμόνι λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὐσ. ἀντιμόνιον.

Τὸ ἀμέταλλον στοιχεῖον τῆς χυμείας ἀντιμόνιον (anti-
monium, stibium), συστατικὸν τοῦ μείγματος, ἐξ οὗ κατα-
σκευάζονται τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα: Μὲ τάραξε - μ' ἔφαγε
τὸ ἀντιμόνιο. Αὐτὸς εἶναι κίτρινος ἀπὸ τὸ ἀντιμόνιο. Τυπο-
γράφος ἦτανε κι ἀρρώστησε, γιὰ τὸν πείραξε τὸ ἀντιμόνιο.

ἀντιμούτσουνος ὁ, σύνηθ. ἀδιμούτσουνος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. μούτσουνο.

Ἀντιπρόσωπος, ἐπίτροπος, πληρεξούσιος, συνήθως πε-
παισμένως σύνηθ.: Ἐν ἡμέρῃ νὰ πάῃ τὸ' ἔβαλεν ἀντι-
μούτσουνο Κύπρ. || Ποιήμ.

Ἀντιμούτσουνος ἐπῆγα μὲ τοὺς ἄλλους ἔς τὸ Κρεμλίνον

ΓΣουρῆ Ρωμ. ἀριθμ. 9

Εἶδες τὸν ἀντιμούτσουνο ποῦ ἔστειλεν ὁ Σάχης

αὐτόθ. ἀριθμ. 223

Τοῖς π' ἀγιάσασιν ποῦ τὴν πείναν

οἱ ἀντιμούτσουνοι τοῦ Γριστοῦ

ἐνοιτῶν γρόνον ἢ μῆναν

τῶν σὰν ἐντὶς τὸν τοὺς βαστοῦν

Πλαιοῖδ. Τὰ φκίρ. τῆς καρκ. 76.

ἀντίμοχλος ὁ, ἀμάρτ. ἀδιμόχλος Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. μοχλός.

Εἶδος μοχλοῦ δι' οὗ ἀνασύρεται δίκτυον καλαθοειδές.

ἀντίμοχος ὁ, ἴος

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. *μόχος.

Ἡ μετὰ τὸ λυκαυγὲς βολὴ τῶν δικτύων, ἥτοι ἡ δευτέρα
βολὴ κατὰ τὴν πρωίαν μετὰ τὸν ὄρθρον.

ἀντίμπουκκο τό, Σίφν. ἀντιβούτθι Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. μπουκκα.

1) Ἡ παρεῖα τοῦ προσώπου Κύπρ.: Ἄσμ.

Βάλλει τὸν ἥλιον πρόσωπον, φεγγάριν ἀντιβούτθα.

2) Τὸ πλάγιον στόμιον τῆς καμίνου τῶν ἀγγειοπλαστῶν
παρὰ τὸ κύριον, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ προπαρασκευα-
στικὴ πύρρωσις Σίφν.

ἀντιναύαρχος ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ναύαρχος.

Ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τοῦ κατὰ θάλασσαν στρατοῦ,
ὁ ἀμέσως κατώτερος τοῦ ναυάρχου, ὁ οἰονεὶ ἀντικαθιστῶν
τὸν ναύαρχον ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ.

ἀντινόμι τό, Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. νομός.

1) Στενὴ δίοδος ὑψηλότερα πῶς τοῦ ἄλλου ἐδάφους
χωρίζουσα τὰς σταφιδαμπέλους εἰς μεγαλύτερα τμήματα.

2) Ὁχθος μικροῦ ὕψους.

ἀντινοῦς ὁ, Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. νοῦς.

Νοῦς ἰσχυρὸς, διανόησις βαθεῖα: Παιδί μου, πρέπει
νὰ 'χῃς ἀντινοῦ γιὰ νὰ πετύχῃς.

ἀντίνυφη ἢ, Ἴων. (Κρήν.) Χίος (Καστρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. νύφη.

Ἡ παρὰ τὴν νύμφην ἱσταμένη νεᾶνις ἐν καιρῷ τοῦ
γάμου, παράνυμφος ἐνθ' ἂν.: Ἄσμ.

